

[Ninn-Hansen.]

For folketetinget anser vi det for en nødvendighed, at sagen bliver ført til en afslutning. Jeg kan henvise til mine tidligere bemærkninger herom. Passivitet over for et konstateret tilfælde af ufuldstændige oplysninger til folketetinget kan få de værste konsekvenser for folkestyret. Hvordan skal dette ting kunne udføre sit lovgivningsarbejde, hvis medlemmerne ikke kan stole på rigtigheden af de oplysninger, der gives fra et regeringsmedlem? Folketinget har jo ikke selv nogen mulighed for at skaffe sig disse oplysninger. Det mindste, man kan forlange af lovgivningsarbejdet og af de beslutninger, der i øvrigt træffes i tinget, er dog, at vedtagelserne hviler på et sandfærdigt og rigtigt grundlag. Hvis ikke engang det er tilfældet, kan det blive vanskeligt at opretholde tiltroen i befolkningen til dette tings virksomhed. Hvad bliver der tilbage af folketingets kontrollerende virksomhed, hvis spørgsmål og forespørgsler til ministeren bliver besvaret, som tilfældet var den 13. marts 1957? Den kontrollerende virksomhed, der varetages på befolkningens vegne, kan slet ikke gennemføres, hvis sådanne tilstande tolereres. Er der tænkt på konsekvenserne af, at man accepterer urigtige oplysninger som grundlag for beslutninger? Rækkevidden af forkerte afgørelser kan jo undertiden være så stor, at konsekvenserne slet ikke er til at overse.

Alt taler for, at folketetinget, om ikke for andet, så i selvforsvar, må søge ansvaret fastlagt. Rigsretten er folketingets eneste mulighed, som også fremhævet af den højtærede justitsminister, for at henvise en sag mod en minister til afgørelse ved en domstol.

Der har været røster fremme om, at rigsretten ikke skulle være særlig anvendelig til behandling af denne sag. I et af det radikale venstres mest kendte dagblade, Skive Folkeblad — der i øvrigt ligesom de fleste radikale aviser er gået ind for det standpunkt, vi har, at sagen må afsluttes med en domstolsafgørelse — har det været fremført, at rigsretten ikke var egnet til at foretage behandlingen, fordi halvdelen af medlemmerne i denne er lægdommere. Jeg forstår slet ikke denne betragtning. Ifølge retsplejeloven medvirker lægdommere ved afgørelsen af tusinder af sager hvert år, de medvirker i selv de mest indviklede straffesager, og i

de største straffesager, nævningsagerne, træffer lægdommere alene afgørelsen om skyldspørgsmålet. Skulle lægdommere så ikke kunne medvirke i denne sag, hvor deres tilstedeværelse endog er begrundet med, at sager, der indbringes for rigsretten, kræver et vist kendskab hos dommerne til det parlamentariske liv, altså sager, der ikke kan bedømmes ud fra en almindelig kriminalistisk målestok, sager af en særlig karakter?

Det må da i øvrigt forekomme særdeles betænkeligt, når der sættes spørgsmålstegn ved rigsrettens anvendelighed. Det er ikke mere end 6 år siden, at der blev udformet nye grundlovsbestemmelser om rigsrettens virksomhed. Både i folketetinget og landstinget var der dengang en indgående debat om rigsretten og dens sammensætning. Jeg henviser til de bemærkninger, der blev gjort dengang; de er refereret i Folketings-tidende 1952-53 under grundlovsforhandlingerne og er fremsat af daværende folketingsmedlem, professor Rasting, det ærede medlem hr. Thestrup, det ærede medlem hr. Lorentzen, den nuværende højtærede socialminister, daværende folketingsmedlem, rektor Karl Olsen og den daværende statsminister, det ærede medlem hr. Erik Eriksen. I disse bemærkninger, hvor man diskuterede rigsrettens sammensætning, understregedes betydningen af, at der i rigsretten blev placeret personer, som havde kendskab til det parlamentariske liv — jeg henviser især til den nuværende højtærede socialministers bemærkninger herom.

For 5 år siden gennemførtes en ny lov om rigsretten. Den blev foreslået af den højtærede justitsminister, der dengang fremsatte udtalelser om rigsrettens nødvendighed. Det er jo heller ikke uinteressant at bemærke, at justitsministeren dengang med henvisning til de tidligere rigsretssager mente det muligt at gennemføre rigsretssager, selv om vi ikke havde en særlig ministeransvarlighedslov, og med den motive-ring afviste en anmodning om at fremsætte forslag til en ministeransvarlighedslov. Nu synes den højtærede justitsminister at have noget vanskeligere ved at betragte en rigsretssag som gennemførlig.

Den højtærede justitsminister henviser til rigsadvokatens og statsadvokatens erklæringer. Hertil er for det første at sige,